

Jiří Březina

POLEDNICE



motto

česká detektivka

Polednice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz



Jiří Březina

Polednice – e-kniha

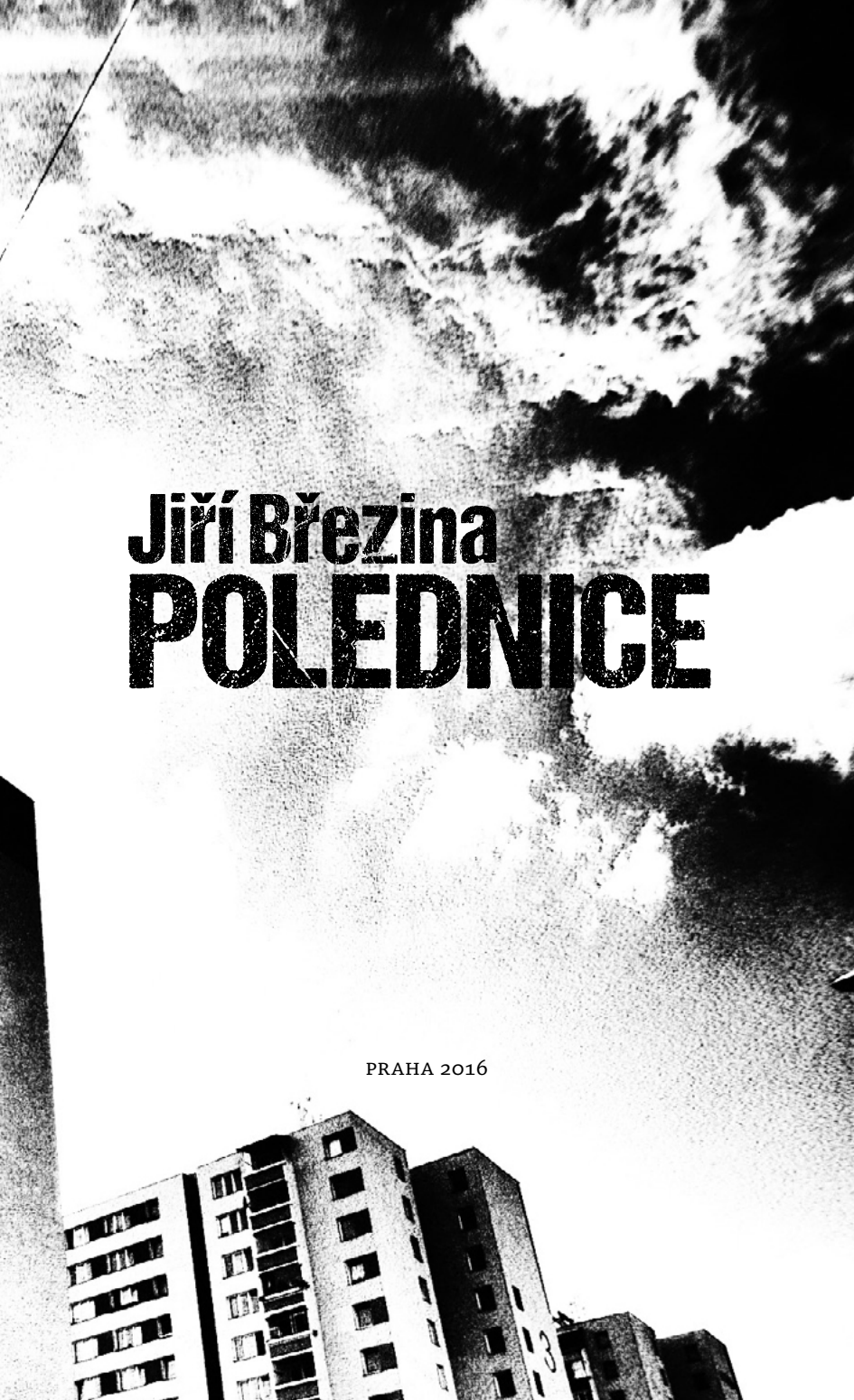
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA a.s.

motto



A high-contrast, black and white photograph of a cloudy sky. The clouds are dramatic, with bright white highlights and deep black shadows. In the bottom left corner, a modern building with a grid of windows is visible, partially cut off by the frame. The overall mood is dramatic and atmospheric.

Jiří Březina **POLEDNICE**

PRAHA 2016

Jiří Březina ✠ POLEDNICE

Lence, Ondrovi a Adamovi

© Jiří Březina, 2016

ISBN TIŠTĚNÉ VERZE 978-80-267-0679-3

ISBN E-KNIHY 978-80-267-0711-0

Prolog

Tomáš Volf si dlaní zastínil oči. Ostré slunce se odráželo od oken protějšního bloku.

„Docela pěkná holka, že?“ ozval se za jeho zády hlas technika. Ucítil na rameni tlak ruky. Pochopil, že překáží, a rychle vstal. Jeho krevní oběh se v tom dusnu na tak náhlou změnu polohy nestačil adaptovat. Zatočila se mu hlava, rudé mžítiky se snoubily s odrazy slunečních paprsků.

Hlavně sebou nesmím seknout, pomyslel si. Omdlít na prvním výjezdu, to by byla munice pro nové kolegy! A tahle blondátá bohyně by mi to dala sežrat, napadlo ho při pohledu na Evu.

Eva Černá si ale ničeho nevšimla. Měla co dělat sama se sebou. Ani ona na sobě nechtěla nechat znát nervozitu smíšenou s podivnou fascinací mrtvou dívkou. Rozechvěle sledovala technika, jak rutinními pohyby manipuluje s tělem – jednou rukou se dotýkal oběti, ve druhé držel mikrofon, do kterého nezúčastněným hlasem namlouval komentář. Za jeho zády stál další kolega s kamerou.

Technici výjezdové skupiny na místě operovali ještě předtím, než Tomáš s Evou dorazili. První věc, kterou od nich nováčci uslyšeli, byla gratulace. Váš první mord, to šlo rychle, přátelé!

Pro staré harcovníky to musel být veselý pohled. Dva zelenáči se zmateně podívali nejdřív na sebe, potom na muže v igelitových overalech a gumových rukavicích. První se vzpamatovala Eva.

„Ale nám řekli, že je to sebevražda. Že ta slečna vypadla z okna.“

Jeden z techniků, ten, který teď mluvil do mikrofonu, zakroutil hlavou. „Tak to už neplatí. Tohle nebyl žádný pád z výšky, je zardoušená.“

Kapitola 1

Tomáš se znovu rozhlédl kolem sebe. Nacházeli se ve vnitřním prostoru velkého panelákového bloku. Napočítal by desítky oken, možná dokonce stovky. Domy obepínaly poměrně široké prostranství porostlé vyprahlou trávou a ozdobené barevným dětským hřištěm, na kterém si teď nikdo nehrál.

Celé to působilo dojmem amfiteátru pod širým, světle modrým nebem.

„Jak je kurva možný, že si nikdo ničeho nevšiml?“ prolomila ticho Eva, hlas stejně drsný jako slovník. Chlapi od techniků pootevřeli ústa. Tomáš se usmál. Během cesty na místo činu už měl tu čest pár vulgarismů vyslechnout.

„Anonymita velkýho města,“ poučil ji. „Tohle je typický panelákový sídliště. Lidi sem chodí spát, ale neznají ani svého souseda. Ničeho si nevšímaj, nic nevidí, nic je nezajímá, snad jen kam zaparkujou auťák. Nic jako komunitu tady nenajdeš. Každý sám za sebe.“

„Ty seš nějaký chytřej,“ zpražila ho. Technici se tiše zachechtali. Tomáš zrudl. Rád by nějak bystře zareagoval, ale nic vhodného ho nenapadlo. Vedro vysušilo poslední zbytky jeho ostrovtipu.

Situaci zachránila černá dodávka, která jim neslyšně zastavila za zády. Dva muži s nehybnými

obličejů počkali, až kriminalisté ukončí ohledání. Potom tělo beze slova naložili.

Tomáš sledoval, jak pohřební vůz beze spěchu odjíždí a jak před ním všichni ustupují z chodníku. Ve vzdálené mezeře mezi domy se v horkém vzduchu vlnil úzký průzor do krajiny za městem. Vypadalo to jako les, ale stejně dobře to mohla být jen fata morgána.

„Vy to tady máte na povel?“

Tomáš s Evou se otočili. Za nimi stál policista v uniformě a podezíravě si je měřil.

„Jasně,“ odpověděla Eva suverénně.

„Už to můžem rozpustit?“ Muž ukázal na prostor vymezený policejní páskou. Bez mrtvého těla působil absurdně.

„Počkejte, řekněte mi, kde se máme ptát po záznamu z těch kamer?“ Tomáš ukázal někam nad svou hlavu. Ze střechy paneláku trčela krátká tyč, na jejímž konci visela černá baňka městského kamerového systému.

Policista se hlasitě rozesmál. „Vy to nevíte? Jsou to jenom atrapy. Předražený výběrko, stálo to víc než funkční kamery. Ale prý je to prevence, takže žádný problém.“

„To znamená, že záznamy neexistují?“ divila se Eva. „To snad není možný, ne?“

„U nás je možný všechno,“ pokrčil policista rameny. „Však za ty skandály po volbách vyházeli půlku lidí. Máme tu podstav. Ne že by ti noví na radnici byli o moc lepší, víte, jak to chodí...“

„Dobře, tak zkusíme sehnat něco jiného. Třeba tu maj lidi kamery v domovních vchodech. Nebo v nějaký herně,“ přemýšlel Tomáš.

Policista se ušklíbl. „Tam toho moc nenajdete, soukromý kamery přece nesmějí zabírat veřejný prostor.“

„Stejně to zkusíme,“ řekla rázně Eva. „Díky.“

„A co ti občani tady, máme je sepsat, než je rozeženem?“

„Ano prosím, buďte tak hodní,“ přitakal Tomáš.

Bylo zvláštní, jak málo lidí se tady shromáždilo. Tomáš mnoho míst činu na vlastní oči zatím neviděl, ale už jenom zkušenosti s dopravními nehodami ve městě mu dávaly za pravdu v tom, že dav čumilů se umí vynořit odnikud a pak už jenom bobtná.

Tady na sídlišti přilákala mrtvá holka sotva deset lidí, povětšinou důchodového věku, kteří se pořád ještě tlačili na pásku a bránili policistům v její likvidaci. Opodál procházela maminka s kočárkem, hezké nohy v krátké sukni, druhé dítě jí svíralo ruku a houpavě drželo krok s těmi ladnými lýtky. Před jedním vchodem na vzdálenějším konci bloku se shromažďovala skupina Romů, čile gestikulovala a pokřikovala na rozlitané děti. U nedalekých popelnic se jakýsi bezdomovec, přehnaně oblečený do černého hubertusu, s bohorovným klidem propracovával obsahem kontejneru na starý papír, jako by se tu nic zajímavého nedělo.

„Z těch stejně nic kloudného nedostanem,“ prohodila Eva.

Tomáš přikývl. „Asi ne. Tak jedem.“

Rozloučili se se zbývajícími kolegy a nasedli do služební fabie. Okna paneláků je nehybně sledovala a občas po nich výhrůžně bleskla odraženým slunečním paprskem.



Marta roztáhne těžký závěs. Slunce ji oslepí. Do tváře ji udeří horko. Hotová výheň, tam venku.

Očima projede okolí, na obzoru zaznamenaná zelené svahy za hranicí města, nad výpadevkou se modrá logo čerpací stanice. Potom její pohled klesne dolů do hlubiny pod ní. Závrať se dostaví okamžitě. Ostatně jako vždy.

Rychle zase zatáhne. Ujistí se, že dovnitř žádnou škvírou neproniká ani ten nejtenčí proužek žlutého svitu.

Okna má zatemněná celý den. Cítí se tak bezpečněji, schovaná ve svém hnízdě. Nikdo na ni nevidí. Ani slunce. A ona nevidí ven.

Posadí se zpátky na rozkládací pohovku. Její oblíbený pořad začíná. Lidé v televizi Martě nevadí: nemluví na ni, nic po ní nechtějí, nesmějí se jí, nedívají se na ni. Ano, i v televizi jsou zlí lidé, ale člověk je pozná. Marta je umí poznat.

Sedí ve svém hnízdě, v malinkém bytě, v pokoji, který je pro ni vším. Kuchyňský kout, pohovka, televizor, závěsy na okně. Když je čas spát, rozloží Marta gauč a hodí přes sebe deku.

Televize hraje nahlas. Je to hluková zeď odrážející zvuky, které panely nezadrží. Když je zapnutá, není z okolních bytů slyšet nic. Žádné hlasy, splachování záchodu, skřeky těch, co si dělají potěšení, křik cizích dětí. Žádná hudba. Nesnáší to, bojí se toho. Zní to jako hlasy duchů.

Z duchů má Marta strach. Skoro tak velký jako z lidí.

Jenom tady, se zapnutou televizí a zataženými závěsy, se cítí dobře. Nejradši by zamkla dveře a klíč zničila, aby už odtud nikdy nemusela odejít.

Ví ale moc dobře, že to nejde. Marta ví hodně věcí. Není hloupá. I když si to o ní lidé myslí, ona hloupá není. Jen jí prostě déle trvá, než něco pochopí. To jí řekla sou-družka učitelka ve škole. Marta nemůže být hloupá, když chodila do školy.

I když ta škola byla zvláštní.



Obvodní oddělení pro Východní sídliště sídlilo v nízké jednopatrové budově, která se krčila před panelovými domy na samotném kraji zástavby.

„Tak vás tady máme,“ poznamenal bodře poručík Kovanda. „Vy nám to tady budete řídit, jo?“

„Jo, to jsme my,“ usmála se Eva Černá rozpustile a podala vedoucímu vyšetřovateli obvodního oddělení ruku.

„Doufám, že nás v tom nenecháte,“ přidal se Tomáš.

„To víte, že ne. Ale je to nezvyklá situace a některý kluci to budou hůř snášet, to musíte chápat.“

„Pro začátek by stačilo, kdyby nás třeba pozdravili,“ utrousila Eva.

Kovanda pokrčil rameny, jeho dobrácký výraz mírně ustoupil. „Tak jdem do zasedačky a já vás představím, aby vás už všichni bezpečně poznali.“

Nastoupení příslušníci policejního sboru, zasloužilí policajti i mladíci v uniformách, se na hostující vyšetřovatele dívali s neskrývanou skepsí. A pokud by se nad tím Tomáš Volf hlouběji zamyslel, což v žádném případě neplánoval, našel by v těch pohledech nejen nedůvěru, ale také mírné pohrdání.

Eva si takové věci zjevně nepřipouštěla. V zasedačce s výhledem do březových náletů za městem se ujala slova a nenechala se zastavit. Vynikl přitom jeden protivný tik, který na ní Volf dosud nestačil zaznamenat. Když mluvila trochu déle a potřebovala se u toho soustředit, zavírala oči.

Tomáš přemýšlel, jak dlouho tenhle případ zůstane v jejich rukou. Vedoucí krajské kriminálky nadporučík Dvořák jim ho přidělil jako sebevraždu. Tu by dva nováčci zvládli zpracovat spolu s obvodáky, pod které spadá místo činu. Zjištění, že dívku někdo zavraždil, však situaci poněkud zkomplikovalo.

Nakonec se Tomáš a Eva domluvili s poručíkem Kovandou na tom, že budou pokračovat. Alespoň do té doby, než shora přijdou jiné pokyny.

Dostali k dispozici pár lidí, které mohl Kovanda podle svých vlastních slov postrádat. Sám nevypadal zrovna nadšeně, ale zdálo se, že z jeho strany bude převažovat konstruktivní přístup k celé věci.

Rychle svolal poradu s cílem shromáždit co nejvíc informací o okolnostech nálezu těla i místě činu jako takovém. Vyšetřování mohlo začít.

Kapitola 2

„Ty vole, nehul mi do ksichtu!“ Eva Černá dlaní zuřivě rozháněla dým z Tomášovy cigarety.

„Promiň,“ řekl otráveně a zahubil plamínek v popelníku. „Já si prostě ke kafi dávám cigáro...“

„Jestli nám urychleně nepřidělí nějaký kancl, tak příště vybírám kavárnu já. Nějakou hezčí a hlavně nekuřáckou,“ prohlásila rezolutně. Pak nasadila ustaraný výraz. „To se nám to pěkně zkomplikovalo, co?“

Tomáš pokrčil rameny. „Co se dá dělat. Řekl bych, že je to šance, jak na sebe upozornit. Dřív nebo později bychom stejně na mord narazili.“

U titěrného kavárenského stolku tvořili značně nesourodou dvojici. Dva mladí lidé, kteří spolu nemají mnoho společného. Rande naslepo.

On, vysoký černovlasý mladík v ošoupaných džínách a tričku s logem metalové kapely Children of Bodom, střídavě žmoulající ubalenou cigaretu a nervózně si prohrabávající strniště na tváři.

Ona, šlachovitá, krátkovlasá blondýna vyzařující sebejistotu a dominanci, záda rovná jako pravítko. Na nohách běžecké boty, na sobě bílé tílko a volné sportovní kalhoty.

Chvilí na něj zírala, jako by ten rychlý sled událostí pořád nemohla strávit. „Takže my dva děláme

spolu? Dva bažanti v roli vyšetřovatelů? Mord hned první den v práci?“

„Vadilo by ti dělat se mnou?“ zeptal se jí.

„Ne, to ne, v pohodě. To zmáknem,“ usmála se. „Hele, jak ses dostal na oddělení? Slyšela jsem, že sem vzali jenom dva lidi z ročníku. Takže mě a tebe.“

„To je oficiální verze, kterou nás nakrmili v Praze. Že je to pilotní program, že draftují absolventy přímo na kriminálku,“ ušklíbl se Tomáš. „Ale když se poba-
víš s lidma, co jsou odsud, zjistíš, že je to trochu jinak.“

„Něco jsem zaslechla. Prý tady řádl GIBS.“

„Jo. Půlka krajského ředitelství je pryč, krimi-
nálka vyčištěná. Chlapi jsou na dovolený, jak se tomu
tady říká. A vůbec není jistý, že se vrátí. Pořád ještě
se rozdávaj obvinění. Tak se na vedení rozhodovali,
jestli sem převelí zkušený lidi z jiných krajů nebo
jestli zkusí mladou krev.“

Eva zavrtěla hlavou. „Stejně je divný, že nevzali
nějaký mladý přímo mezi místníma, těch je tady snad
dost, ne?“

„Snaží se rozbít nějakou místní kliku a nevědí,
kde všude jsou navázaní. Dvořák je na kriminálce
taky nověj. Myslím, že celej ten pilotní program zin-
scenovali jenom proto, aby sem dostali lidi, kteří tu
nikoho neznají.“

„Ale nemůžeš říct, že jsme si to nezasloužili.
Vybírali z patnácti lidí,“ ohradila se Eva.

Tomáš Volf pokrčil rameny. „Těžko říct.“

„Jak to vlastně vypadalo u tebe? Čím jsi je pře-
svědčil, že budeš ten pravej?“

„Podařila se mi jedna taková věc...“

„Povídej!“



Vystrašený pán, zámožný padesátník, přišel ohlásit, že pohřešuje manželku.

„Nepřišla domů. Už je pryč celou noc a celý den. Tohle nikdy neudělala.“

Tomáš Volf toho muže sledoval z druhého konce kanceláře, ale jeho drahou kolínskou cítil i tam. Ten chlap měl peníze a měl jich určitě víc než dost. Byl to takový ten podnikatelský typ, v běžném životě okolo sebe musel šířit auru úspěchu.

Teď však i přes upravený zevnějšek a drahý oblek vypadal dost zoufale. Tomáš poslouchal jednoho z detektivů, jak oznamovateli klidně vysvětluje, že není důvod k panice, že jeho paní se třeba někde zdržela a jenom se zapomněla ozvat.

„Běžte se vyspat a uvidíte, že zítra bude všechno jinak. Věřte mi, nejste první člověk, který přišel na policii s tímhle problémem,“ dodal druhý Tomášův kolega.

Když vše zaprotokolovali, vypoklonkovali podnikatele ze dveří. Přitom si mezi sebou vyměnili významné pohledy. Tomáše poučili, že v dlouholetých manželstvích se tohle děje pořád.

„Ženská někde dovádí s milencem. Nebo se manželé pohádali a ona teď někde truceje. Normálka.“

Druhý den bylo skutečně všechno jinak. Ovšem ne tak, jak nešťastnému muži předvídal jeden z policistů.

Tělo pohřešované totiž vylovili z rybníka i s drahým terénním vozem. Bylo poseté bodnými ranami a uložené v kufru auta.

Tomáš fascinovaně pozoroval rychlou a efektivní práci kriminalistů. Sestavení vyšetřovacích verzí. Ohledání těla na soudním. Podrobné sbírání stop z automobilu, ztížené dvoudenní lázní v bahnité vodě rybníka. Sestavení časového snímku pohybu oběti.

Ostřílení profesionálové si dali dvě a dvě dohromady. Hned zpočátku se zaměřili na manžela. A rutinní výsledky lidí spojených s manželským párem podezření jen potvrzovaly.

Žena byla nešťastná, manžel měl milenku, rád by se osamostatnil, ale o společné jmění se dělit nechtěl. Ona chtěla rozvod. Vlastně na tom nebylo vůbec nic složitého.

Jenže výsledky podezřelého ani zevrubné domovní prohlídky nepřinesly nic, na čem by se dalo stavět. Auto bylo plné manželových otisků, ale koneckonců to byl jeho vůz. Na obvinění to nestačilo. Bohatý podnikatel měl navíc zatraceně dobré právníky, takže už jen dostat ho k výsledku byl nadlidský výkon.

Tomáš pozorně sledoval průběh vyšetřování. Naslouchal poradám, účastnil se výsledků, chodil do terénu. V noci si ve svém podkrovním podnájmu pročetl protokoly, snažil se nacházet nové spojitosti. Měl pocit, že někde mezi řádky se ztratil kousek informace. Jako by po cestě něco zahlédl, něco důležitého, ale nedokázal si vybavit, co to bylo.

Trvalo to několik dalších dní. Kriminalisté opakovane zvali svědky, znovu pokládali ty samé otázky, ale postupně jim docházel dech. Začali se věnovat vedlejším vyšetřovacím verzím, kterým stejně sami moc nevěřili. Případ mířil do ztracena.

Tomáš dál trpělivě pracoval, procházel bobtnající spis po svých mentorech a zatvrzele hledal nesorvnalost. A nakonec ji našel. Přesněji řečeno se objevila v jeho hlavě poté, co se probudil.

Byla tam od začátku, všem na očích, ale nějakým nepochopitelným způsobem všem unikla.

Podezřelý muž zevrubně – až příliš, dalo by se říci – popsal oblečení své ženy. Šedý kalhotový kostým (Prada), černé lakované boty (Gucci), kabelka (Louis Vuitton). Zlaté náušnice, náhrdelník, náramek, hodinky (vše Cartier). Dokonce si pamatoval i přibližnou peněžní hodnotu jednotlivých položek.

Kamarádka oběti a zároveň poslední člověk, který ji viděl živou, popsala do protokolu jejich poslední vzájemné setkání. Večer se sešly na kávě v centru, kde jí zavražděná nadšeně ukazovala *kašmírový šátek světle modré barvy, zn. Rodriguez, pořízený v butiku Le Grand za sedm tisíc Kč*, jak stálo v protokolu.

Koupě tohoto doplňku byla potvrzena, prodávčka si zákaznici spolehlivě pamatovala, neboť útrata zavražděné tvořila nezanedbatelnou část příjmů obchodu.

Tomáše zaujala skutečnost, že je někdo ochoten utratit za jeden ordinární šátek sumu tvořící jeho půlroční rozpočet na ošacení. Nalistoval záznamy o prohlídce místa činu a ohledání mrtvol, ale fotografii šátku nenašel. V protokolu o něm nebylo ani slovo.

Jenže Tomáš se nedokázal zbavit dojmu, že ten šátek viděl. Bleděmodrý šátek. Šedý štítek s nápisem Rodriguez.

Že by se mu zhmotnil v představách ovlivněných četbou vyšetřovacího spisu dlouho do noci?

Ne. Ten šátek musel vidět v reálném světě.

Zavřel oči a usilovně se soustředil. Kde to jenom bylo? Už to má. Šatník zavražděné při domovní prohlídce.

Ne, řekl si nejdřív. Ta ženská měla celou jednu místnost na podobné tretky. Takových šátků tam musí mít hromadu. Přesto se o tom druhý den zmínil jednomu z vyšetřovatelů.

Snad za to mohlo narůstající zoufalství či upřímná snaha nechat mladého zkusit si to. Dali mu šanci, zařídili vše potřebné a nechali ho jednat. Se soudním příkazem v ruce navštívil dům zavražděné a hrdinně čelil nevraživým pohledům podezřelého.

Bleděmodrý šátek svítil v šatníku hned u dveří. Byl od Rodrigueze.

Tomáš beze slova předmět zajistil, zaprotokoloval a namířil si to rovnou do butiku Le Grand. Prodavačka s rukou na srdci přísahala, že druhý takový šátek v republice neexistuje. Ano, to je ten, který prodala zavražděné, mýlka je vyloučena.

Výslech manžela už Tomáš nechal na zkušenějším. Tohle bylo příliš důležité, než aby to zkazil nějakou začátečnickou chybou. Alespoň si to představení mohl vychutnat.

Muž se snažil zapírat, ale vyvrátit tak jasnou logickou posloupnost nedokázal. Chvilí dělal, že si najednou vzpomněl, že manželku viděl ještě jednou, že se stavila doma a převlékla se, ale jeho právník se k němu naklonil a poradil mu, ať mlčí.

Vyšetřovatel počkal pár vteřin a neutrálním hlasem, jako kdyby se ptal na dnešní datum, se otázel: „Zavraždil jste svou ženu?“

Chlap se složil jako domeček z karet. Vyklopil všechno. Ignoroval zoufalá gesta svého advokáta i doplňující otázky policisty. Slova se z něj valila jako řeka, odnášející těžké usazeniny viny.

Když bylo po všem, odvážil se Tomáš položit jedinou otázku: „Proč jste si vzal ten šátek?“

Vrah se zatvářil nechápavě, jako kdyby dotaz na tak jasnou věc bylo to nejhoupější, co kdy slyšel.

„Byl hrozně drahej a úplně novej. Byla by ho škoda.“

Kapitola 3

Marta dveře svého bytu otevírá jen zřídka. Dvanáctého každého měsíce zazvoní dole poštačka a přinese jí peníze. Marta musí sejít dolů, do vestibulu. Tam převezme hotovost a podepíše se na papír, který jí poštačka předloží.

Pokaždé, když zvonek zazvoní, sebou Marta trhne. Zrychlí se jí dech, čelo pokryje studená vlhkost. Musí se o něco opřít, všechno se s ní točí.

Přemýšlí, kdo to může být, co se stalo, proč někdo zvoní zrovna na její zvonek. Potom ji napadne, že to bude paní poštačka. Ano, už jí dlouho nepřišly peníze. Ano, je to tak, uklidňuje se Marta.

Určitě je to tak.

Obavy ji však doprovázejí i ve chvíli, kdy zvedá sluchátko interkomu. Teprve když se zezdola ozve obligátní Pošta, pojdte si dolů, trochu se uklidní.

Zvládne to. Otočí klíčem v zámku. Dveře se otevřou jako tlama, za nimi chladný chřtán chodby. Marta překročí práh. Stiskne tlačítko výtahu a čeká. Srdce jí bije tak nahlas, že slyší, jak se jeho tlukot odráží od šedých zdí.

Marta se nadechne a zavře oči. Bude statečná. Ví, že to nakonec všechno dobře dopadne.

Dole polohlasně pozdraví, do očí se poštačce nedívá. Vyřídí formality a rychle se vrací do výtahu, jen aby jí

ho někdo neodvolal. Výtah jí nevadí. Je to taková malá schránka, vajíčko pokryté nerezovým plechem. I tady je Marta ukrytá přede všemi.

Jednou se ale výtah zastavil uprostřed cesty dolů. Její vystrašený pohled se setkal s očima postaršího muže. Když viděla, že se chystá nastoupit k ní, vykřikla hrůzou. Pán se lekl, omluvil se a zůstal stát. Dveře výtahu se zase zavřely.

Při té vzpomínce trvá cesta nahoru nekonečně dlouho. Marta je vyčerpaná. Dnes už nic jiného neudělá, tohle dobrodružství ji dostatečně unavilo pro celý zbytek dne. Až bude opět v bezpečí svého hnízda, pečlivě za sebou zamkne, sedne si na pohovku, bude si prohlížet nové peníze a pořádně si odpočine.



Eva Černá beze slova naslouchala Tomášovu vyprávění, občas se usmála, jindy zvědavě pozvedla obočí.

„To se ti povedlo. Teď si vedle tebe připadám trochu jako blbá kravka.“

„Proč, proboha?“ divil se Tomáš.

„Protože já nic takového neudělala. Nic tak chytřího.“ Protočila modré panenky očí. „Ty vole, snad si mě nevybrali jenom proto, že jsem blondýna.“

Tomáš Volf se rozesmál. Přesně tohle ho už taky napadlo. Policejní akademii absolvovali ve stejném ročníku, ale osobně ji neznal. Ve škole ji občas zahlédl, ale nestudovali spolu. Chodila o rok níž a Tomášův náskok dohnala jen kvůli jeho roční stáži v Británii.

Ona si jeho tvář nepamatovala, on tu její velmi dobře. I to, že už na škole byla středem pozornosti.

Kamarádila s partou kluků s nagelovanými vlasy a společnou láskou k posilovacím strojům. Tomáš se nikdy svou tělesnou schránkou příliš nezaobíral. Testy fyzické zdatnosti zvládal bez problémů, to bylo pro něj hlavní. Místo do posilovny chodil raději do knihovny, kde studoval kriminalistickou a právníckou literaturu.

A pak se taky hodně poflakoval po kavárnách, kde se dával do debaty se studentkami humanitních oborů, pro které kluk z policejní akademie představoval zajímavou kuriozitu.

Tenkrát si Evu zařadil jako nepříliš bystrou husičku, odtažitou, možná lehce povýšenou. A zatím ho nepřesvědčila, že se zmýlil. Něco ale na té holce být musí. Jinak by ji nevybrali.

„Já poslouchám,“ pobídl ji.

Evin tým hledal pachatele dosti brutálně provedeného přepadení benzinky. Brzy narazili na horkou stopu. Od informátora dostali echo, že jeden z podezřelých, vytipovaných právě na základě způsobu provedení, roztáčí neobvykle vysoké částky na automatech v jednom nonstopu.

Eva a dva vyšetřovatelé, pánové v nejlepších letech, vešli do začouzeného pološera, kde jako bludičky poblikávala světýlka forbesů.

Bledé tváře štamgastů se při pohledu na mladou dívku roztáhly v pobavený úšklebek.

„Přišla jsi nám udělat striptýzek, kočička?“ zakřenil se jeden, kterému ještě nedocvaklo, s kým má tu čest.

„Drž hubu, blbečku, nebo tě rovnou seberu,“ odpověděla.

Než mohl kdokoli z účastníků v této poučné konverzaci pokračovat, mihla se v zadní části místnosti jakási postava, oběhla bar a zmizela někde v zázemí provozovny. Trojici příchozích trvalo jen zlomek vteřiny, než vyhodnotila situaci a vystartovala za podezřelým.

Když vyběhli na ulici, zahlédli ramenatého chlapíka v černém triku, jak mizí v přilehlém parčíku. Oba starší policisté udělali pár zdvořilostních kroků, načež se udýchaně zastavili a jali se volat posily.

Eva se po nich ani neohlédla. Jenom zařadila vyšší rychlost.

„Hodně běhám. A umím bejt rychlá. Ten zmrď mi nesmí utýct, říkála jsem si.“

Netrvalo to dlouho. Uprchlík za zády uslyšel obligátní: „Stůj, policie.“ Ohlédl se. Zjistil, že Eva je blízko. A že je na něj sama. Po tváři mu přeběhl úsměv, zastavil, postavil se k ní čelem a čekal, až mu vběhne přímo do rány.

Když dorazili pořádkoví policisté z přivolané hlídky, naskytl se jim nezvyklý pohled. Drobná, štíhlá dívka klečí jedním kolenem na hlavě jakémusi svalovci. V rukou drží nepřírozeně vymknutou potetovanou paži zadrženého, zápěstí ohnuté v pravém úhlu k předloktí. Když ponížený muž spatří uniformy, skrz bolestí zkřivená ústa mu ujede jediná poznámka: „To je dost, že jdete.“

Tomáš Volf se plácl do čela. „Tak to seš ty! Já už jsem tuhle historku slyšel. O holce z akademie, co ovládá kung-fu a složila holýma rukama dvoumetrovýho chlapa – ale myslel jsem si, že je to nějaký policejní folklór!“

„To není kung-fu, ale aikido,“ začervenala se Eva. „A ten drban měl sotva sto sedmdesát čísel. Navíc mě evidentně podcenil.“



Eva ani Tomáš nebyli ve městě dlouho, ale o Východním sídlišti už toho slyšeli dost. Dva čtvereční kilometry betonu, třicet tisíc obyvatel. Cena bytu třetinová oproti srovnatelné nabídce v jakékoli jiné čtvrti. Bandy bezprizorných teenagerů, všudypřítomné herny a non-stop bary vpité přímo do vestibulů panelových domů. Početná romská komunita.

Lidé si mezi sebou vyměňovali neuvěřitelné historky o hrůzách života v městské džungli. K pravdě měly ty zkazky pěkný kus cesty, což ale nebránilo tomu, aby se tady čas od času nepořádaly pokusy o rasistické pogromy, skryté za demonstrace proti nepřizpůsobivým.

Střízlivým, nezaujatým pohledem bylo Východní sídliště jen slaměným strašákem. Jenže obyvatelé okresního města si do něj vložili všechny své temné představy a předsudky a odmítali si přiznat, že opravdové ghetto vypadá docela jinak.

Kapitola 4

Mrtvá dívka ležela na nerezovém stole pitevny. Místnost byla malá a stísněná a bledé osvětlení jí na kráse nepřidalo. Tomášovi by se udělalo zle i bez toho divného pachu. Vzduch byl nasycený dezinfekcí, ale tu zvláštní esenci překrýt nedokázal. Pach odhaleného masa, vnitřností, smrti.

Na soudním byl teprve podruhé a zatím si nezvykl. Doufal, že jednoho dne sem vkročí a nepocítí nic, teď ale zadržoval dech, aby to zvládl bez úhony. Aspoň je tady chládek, ujišťoval se a zoufale fixoval pohled na tvář soudního lékaře, který svým mladistvým vzezřením a nemizejícím úsměvem činil pobyt v této sterilní kobce bez oken alespoň trochu snesitelným.

Mladík postávající nad mrtvolou byl Čech vietnamského původu a vzhledem k nevyslovitelnosti jeho pravého jména mu všichni říkali Tonda. Kývl na Tomáše, sundal si zakrvácenou gumovou rukavici a potřásl mu pravicí.

„Zdravím! Kde máš tu blondatou krasavici?“

„Leží před tebou,“ pokusil se Tomáš o vtip. Pohled mu sklouzl na tělo oběti. Dlouhé, na blond obarvené vlasy tvořily okolo hlavy vějíř jako sluneční paprsky. Nahé bledé tělo dodávalo celému výjevu surrealistický dojem. Rychle odvrátil zrak.

„Myslím tu živou. Všichni ti ji závidí. Jak že se jmenuje? Eva?“

Tomáš přikývl. Chuť na legrácky už ho přešla. Tonda poznal, co se děje, a zvážněl. „Tahle mladá dáma byla zardoušená. Žádnou jinou příčinu smrti jsem nezjistil, takže v tomto ohledu žádná novinka. Doba smrti je téměř shodná s dobou nálezů, i když v tomhle vedru se to špatně určuje. Ale mám pocit, že tenhle případ nebude tak těžký, jak se může zdát.“

„Proč myslíš?“

Tonda ukázal na tělo. „Máme tu hned tři krásné stopy. Vidíš ty hematomy na krku? Jsou dokonalé, můžeme z nich určit nejen velikost dlaní, ale vzhledem k brzkému nálezů těla z ní chlapi dostali i částečné otisky prstů. Podívej se na ty dlouhý, pěstěný nehty. Milá slečna je má vyztužené lakem, aby se nezlomily. Asi to tak nezamýšlela, ale posloužily dobře; našel jsem za nimi kůži, kterou pravděpodobně sedřela z útočníka. Pošlu ji na rozbor. Pokud se nemýlím, budou tam tuny DNA.“

„To zní slibně. A co ta třetí stopa?“

„Měla pohlavní styk. Byl chráněný, našel jsem v ní zbytky latexu. Navíc se potom dost důkladně umyla, takže biologické stopy jako sperma nebo ochlupení nemáme. Ale stopy v pochvě byly velmi čerstvé. Kdybych měl chuť spekulovat, tipnul bych si, že ten milenec bude zároveň jejím vrahem.“

„Mohl ji napadnout třeba žárlivý nápadník,“ namítl Tomáš.

„Já vám taky nic nevnucuju. Na pátrání jste tady vy, já se jen hrabu v mrtvolách,“ pokrčil rameny Tonda. „V každém případě je to velkej chlap.“

„Kterej? Milenec, nebo vrah?“

„Oba dva. Podívej se na ten krk. Dej mi ruku,“ sápal se patolog po Tomášovi.

Ten ucukl, ale nakonec se podvolil. Tonda přiložil jeho levici na krk mrtvé dívky. Kůže byla chladná a nezvykle tvrdá. Tomášovi proběhla hlavou myšlenka, jestli to není nějaký žert, jestli se nedotýká voskové figuríny, kterou mu poťouchlý Tonda podstrčil.

„Kolik měříš, Tomáši?“

„Sto osmdesát dva.“

„Pachatel byl pravděpodobně vyšší než ty. Nebo mohutnější. Podívej se na tu podlitinu, o kolik je větší než tvá ruka.“

„Takže hledáme velkýho chlapa?“

„Ano, a taky dobře rostlýho,“ zašklebil se Tonda. „Podle těch stop dole to buď byl divoch v posteli, nebo byl nadstandardně vybavenej.“

„Jako že ho měl velkýho?“

„Líp bych to neřekl,“ přikývl soudní lékař. „Ještě udělám toxikologii a budu s ní hotovej. Zprávu napíšu ještě dneska.“

„Hodíš mi to rovnou do mailu? Zítra musíme odevzdat raport náčelníkovi,“ požádal ho Tomáš. „Je nervózní, že na tom dělají dva zelenáči. Myslel, že je to sebevražda nebo nešťastná náhoda.“

„Tak to se trochu přepočítal.“

„Taky si říkám,“ povzdechl si Tomáš.

„Žádnej strach, bude to brnkačka,“ poplácal ho Tonda po rameni.



Eva si návštěvu soudního lékaře spojenou s postáváním nad mrtvolou ráda nechala ujít. Místo toho se nabídla, že prověří společenské vazby oběti.

Rychlý vhled do života zavražděné byl teď zásadní. Bylo třeba zorientovat se ve vztazích v rodině i mimo ni, najít místa, kde to skřípe. A při troše štěstí tak narazit na indicie vedoucí k pachateli.

Až když se posadila k počítači na recepci policejní služebny (kancelář prý dostanou co nevidět, už se vyklízí), plně si uvědomila, do čeho se to namočila. Bude muset navštívit rodiče té dívky. Oznámit jim smrt dcery.

Vzala do ruky občanský průkaz oběti a přečetla si údaje.

Příjmení: Farská

Jméno: Zuzana

Datum narození: 3. 10. 1992

Sedla k počítači a vyhledala jméno v registru obyvatelstva. Farská byla místní. A trvalé bydliště sdílela s rodiči. Aspoň v tomhle měla Eva štěstí, nebude muset jezdit daleko.

Chvíli si s hlavou v dlaních prohlížela tvář docela hezké holky, která na ni shlížela z monitoru. Napadlo ji, že by se mohla spojit s policejní psychologkou. Policista, který měl službu na recepci, jí však s lehce pobaveným výrazem oznámil, že slečna psychologka je momentálně na dovolené.

Neměla na vybranou. Několikrát se zhluboka nadechla a šla si vyzvednout klíčky ke služebnímu vozu.

Rodina Farských bydlela v malém rodinném domku ve staré dělnické čtvrti. Dům působil jako stavba realizovaná svépomocí, na které se pracovalo dlouhé roky a materiál se sháněl formou rozkrádání socialistického majetku. S údržbou si teď majitelé nedělali přehnané starosti, ostatně jejich sousedé z ulice na tom nebyli lépe.

Zaparkovala u vjezdu na dvorek. Služební fabie měla šťastnou shodou okolností klimatizaci, jakmile však Eva otevřela dveře, vedro vtrhlo dovnitř a ob-jalo ji celou svou silou. Asfalt byl tak rozpálený, že se skoro bála došlápnout. Její postava vrhala jen malý stín, slunce už stálo vysoko nad hlavou.

Nakoukla přes plot. Za domem byla zahrada, ale nezdálo se, že by o ni někdo pečoval. Ovocné stromy se zkroutenými větvemi, obklopené vydusanou, vyprah-lou zemí. U plotu vyznačujícího sousední pozemek rezavé zahradnické kolečko. Leželo na zádech, rozpá-raným břichem prorůstala tráva. Žádné stopy života.

Zazvonila na zvonek.

„Mám pro vás bohužel špatnou zprávu,“ vy-
chrčila v okamžiku, kdy se ve dveřích objevila ztrha-ná žena středního věku.

„Cože? My nic nechceme.“

Co jsem to řekla? zděsila se. Tak moc to chtěla mít za sebou, že se zapomněla představit. Nejradši by utekla. Otočí se na podpatku, vrátí se do práce a pošle sem hlídku. Ať si to užije někdo jiný.

Jako ve zpomaleném filmu sledovala zmatenou tvář paní domácí, jak se postupně zatvrzuje a přivírá dveře. Rychle sáhla po služebním průkazu. Tak ještě jednou a pořádně.

„Kriminální policie. Vy jste paní Farská?“

Dveře se zase otevřely. Žena mlčky přikývla a neobratně se snažila zakrýt údiv. „Co se děje, stalo se něco?“

„Nepůjdeme dovnitř?“

O pár minut později seděla Eva Černá v omšelé jídelně a přes stůl se dívala do tváří manželů Farských. Plešatící muž v šedém tričku pokrytém mastnými skvrnami mačkal ruku své choti. Ta neslyšně vzlykala a každou chvíli obrátila oči ke stropu, který už dávno ztratil bílou barvu. Chtěla tak zadržet utíkající slzy. Marně.

Jinak se žádné drama nekonalo. Celé to bylo vlastně mnohem klidnější, než si Eva představovala. Místnost byla podivně ztichlá, přestože okna do ulice byla otevřená. Uvědomila si, že šum její vlastní krve, pulzující v uších, vytváří clonu tlumící zvuky světa. Polkla naprázdno.

„Já jsem jí říkal, že takhle skončí. Říkal jsem to,“ opakoval polohlasem Farský.

Eva je chvílku nechala vstřebávat situaci. Když se jí zdálo, že okamžik překvapení konečně pominul, vytáhla z kapsy notýsek.

„Musím vám položit pár otázek, to jistě chápete. Je to pro nás moc důležité.“

Vzhlédly k ní dvě dvojice zoufalých, vlhkých očí. Nervózně skousla propisku a pomalu vyslovila první otázku.

Kapitola 5

„Hele. Mně nevadí, že je to tady nekuřácký,“ mračil se Tomáš. „Vadí mi, že sedíme v podělaném obchoďáku.“

Mačkali se u maličkého nerezového stolku, vysunutého přímo do chodby. Okolo korzovali zákazníci nákupního centra, vyfintěné páry s velkými papírovými taškami, skupinky náctiletých s mobily před obličejí, důchodci listující ve slevových letácích.

„Viš, jak je těžký sehnat kavárnu, kde se nehulí? Navíc tady maj klimatizaci, což je, uznej, docela plus,“ bránila se Eva.

„Já jenom, že tohle prostředí je taky zdraví škodlivý. Likviduje mentální síly, jestli mi rozumíš.“

„To víš, že jo,“ utrousila nepřesvědčivě a napila se minerálky. „Ten kancl bude zejtra hotovej, takže už nebudeš trpět jako zvíře. Co jsi zjistil na soudním?“

Tomáš stručně vyjmenoval nálezy, se kterými ho seznámil Tonda. Zmínil také hypotézu, že vrahem by mohl být milenec zavražděné dívky.

„Nebo kunčoft,“ zareagovala Eva a zamávala svým notýskem. Tomáš pozvedl obočí.

„Koukám, že jsi nezahálela. Povídej, co máš.“

„Táta tý holky říkal, že ho nepřekvapuje, že takhle skončila. Když jsem se zeptala proč, ukázal mi tenhle inzerát.“

Vylovila z notýsku pomačkaný papír. Byl na něm vytištěný inzerát z internetových stránek *CHCI-TO-HNED.CZ*. Obsahoval fotografii nahé dívky ve svůdné póze, ňadra skrytá v dlaních. Přes oči měla černý obdélník, ale nebylo pochyb. Byla to Zuzana Farská. Text pod obrázkem nabízel všechny myslitelné sexuální služby, prováděné diskrétně u zákazníka doma. *Ester to má ráda a už se na tebe těší. Kvalitní služby za přijatelnou cenu.*

„Otec na to narazil asi před půl rokem. Když se jí zeptal, co to znamená, řekla mu, že pracuje na své nezávislosti a že brzy bude mít tolik peněz, aby mohla konečně vypadnout z domu. Od té doby spolu prakticky nepromluvili.“

„Takže to byla prostitutka. Eskortní Ester.“

Eva přikývla. „Myslím, že to je dost silná stopa. Byla to holka na zavolání, takže jsem hned napsala žádost na soud, abychom dostali výpis volání.“

„Proč to řešit přes soudce, když máme její telefon? Kouknu a vidím, ne?“ plácl se Tomáš do čela.

Evina tvář získala o něco červenější odstín, ale na hlase se žádná změna neprojevila. „Jo, máš samozřejmě pravdu, ale nemusíš se tvářit, jako bych byla blbá. Protože na zjištění majitele čísla stejně můžeš potřebovat povolení. A to nemluvím o historii polohy telefonu.“

Tomáš zdráhavě pokýval hlavou, zamumlal nesrozumitelnou omluvu, ale náladu mu teď už nic zkazit nemohlo. Spokojeně si založil ruce na temeni hlavy. „Tak on ten Tonda bude mít nakonec pravdu. Vrahem může být milenec, respektive zákazník.“

„Myslíš, že nám to bude u šéfa stačit?“